Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA NIKOLASA EMILIU [*NICHOLAS EMILIOU*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2025. gada 30. oktobrī[1]

Lieta C-198/24

TQ
pret
Mr Green Limited

(*Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien* (Vīnes Civillietu apgabaltiesa, Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās un komerclietās – Pārrobežu parādu piedziņa – Eiropas kontu apķīlāšanas rīkojuma procedūra – Regula (ES) Nr. 655/2014 – Apķīlāšanas rīkojuma izdošanas procedūras *ex parte* raksturs – 11. pants – Sekas šajā procedūrā iesniegtajam lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu – Apķīlāšanas rīkojuma izdošanas nosacījumi – 7. pants – *Periculum in mora* – Reāls risks, ka bez apķīlāšanas rīkojuma kreditora prasījuma turpmāka izpilde tiks kavēta vai padarīta būtiski sarežģītāka – Šā nosacījuma izvērtējumā vērā ņemamie elementi)

I. Ievads

1. Šis *Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien* (Vīnes Civillietu apgabaltiesa, Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ietilpst to lietu[2] ciklā, kas attiecas uz Maltā reģistrētu uzņēmumu piedāvātajām tiešsaistes azartspēlēm. Parasti to pārvaldītās tīmekļvietnes ne tikai ir pieejamas no citām dalībvalstīm (ar tīmekļvietņu nosaukumu, tajās lietoto valodu, reklāmu palīdzību utt.), bet arī tiek vērstas uz tām (šajā gadījumā uz Austriju). Šie uzņēmumi savus pakalpojumus sniedz, pamatojoties uz Maltas Azartspēļu iestādes saskaņā ar Maltas tiesību aktiem izsniegtajām azartspēļu licencēm. Tomēr mērķa dalībvalstu iestādes ne vienmēr izsniedz licences, lai piedāvātu šādas spēles savā teritorijā, kā prasīts šo valstu azartspēļu tiesiskajā regulējumā.

2. Šādās tiešsaistes azartspēlēs piedalās diezgan daudz patērētāju minētajās mērķa dalībvalstīs, un daudzi no viņiem zaudē ievērojamas naudas summas. Pēdējos gados spēlētāji ir centušies atgūt savus zaudējumus, ceļot civilprasības vietējās tiesās[3] pret Maltas azartspēļu uzņēmumiem. Parasti tiek apgalvots, ka: i) patērētājs ir licis likmes un zaudējis naudu azartspēlēs saskaņā ar azartspēļu

[1] Oriģinālvaloda – angļu.

[2] Skat. manus atzinumus jau secinājumos lietās *Wunner* (C-77/24, EU:C:2025:432) un *European Lotto and Betting* un *Deutsche Lotto- und Sportwetten* (C-440/23, EU:C:2025:668). Šeit atkārtošu kontekstuālo skaidrojumu, kas atspoguļo ieinteresēto personu apsvērumus minētajās lietās.

[3] Šo tiesu jurisdikcija izriet no *forum actoris* noteikuma, kas paredzēts par labu patērētājiem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "Briseles Ia regula") 18. panta 1. punktā.

līgumu, kas noslēgts ar vienu no šiem uzņēmumiem; ii) tā kā attiecīgais uzņēmums nebija saņēmis licenci no mērķa dalībvalsts iestādēm, piedāvātās azartspēles bija nelikumīgas, šis līgums nebija spēkā saskaņā ar attiecīgās valsts līgumtiesībām; iii) tādējādi attiecīgajam uzņēmumam ir jāatmaksā šīs likmes saskaņā ar noteikumiem par nepamatotu iedzīvošanos. Kā izrādās, Austrijā un Vācijā jau ir izskatītas vai pašlaik tiek izskatītas tūkstošiem šādu prasību. Turklāt šķiet, ka līdz šim vairumā gadījumu tiesas minētajās dalībvalstīs prasības ir apmierinājušas.

3. Nav pārsteigums, ka Maltas azartspēļu uzņēmumi apstrīd šādus atmaksas prasījumus. Šķiet, ka tie arī atsakās izpildīt spriedumus, ko pret viņiem pasludinājušas vietējās patērētāju tiesas, uzskatot šos nolēmumus par acīmredzami kļūdainiem. Šie uzņēmumi apgalvo – tā kā to pakalpojumi tiek sniegti saskaņā ar Maltas azartspēļu licencēm, kas bieži vien ļauj piedāvāt azartspēles gan Maltā, gan no Maltas, tām ir tiesības piedāvāt šādus pakalpojumus visā Eiropas Savienībā saskaņā ar LESD 56. pantā paredzēto brīvību.

4. Šie uzņēmumi uzskata, ka gadījumos, kad mērķa dalībvalstis, pret tām piemēro savus azartspēļu noteikumus un licencēšanas prasības spēlētāju aizsardzības apsvērumu dēļ (piemēram, lai novērstu krāpšanu, atkarību un ar to saistītās problēmas), šīs valstis nepamatoti un/vai nesamērīgi ierobežo šo uzņēmumu brīvību sniegt pakalpojumus. Tie apgalvo, ka Maltas noteikumi azartspēļu jomā un Maltas Azartspēļu iestādes veiktā uzraudzība nodrošina pienācīgu aizsardzību spēlētājiem – svarīgs apsvērums, ko šīs vietējās tiesas neatzīst.

5. Maltas azartspēļu uzņēmumi šajā ziņā ir saņēmuši atbalstu no Maltas likumdevēja. Uzskatot, ka mērķa dalībvalstis kavē šo uzņēmumu pakalpojumu sniegšanas brīvību atbilstoši LESD 56. pantam un ka atbilstoši "Maltas ilgstošajai valsts praksei tiek veicināta tādu azartspēļu operatoru izveide Maltā, kuri piedāvā vietējo un pārrobežu pakalpojumu sniegšanu saskaņā ar vietējiem tiesību aktiem, lai iedrošinātu privātos uzņēmumus saskaņā ar Maltas Konstitūcijas 18. pantu"[4], likumdevējs 2023. gada 12. jūnijā pieņēma *Bill 55* [likumprojektu Nr. 55], ar kuru Maltas Azartspēļu likumā tika ieviests jauns 56.A pants[5]. Šajā pantā būtībā ir noteikts, ka Maltas tiesas uzskata par nepieņemamu ikvienu prasību tiesā, ar kuru tiek apstrīdēta Maltas uzņēmumu saskaņā ar Maltas azartspēļu licenci piedāvāto pakalpojumu likumība. Turklāt tajā ir noteikts, ka Maltā netiek nedz atzīts, nedz izpildīts neviens ārvalsts spriedums, ar kuru ir apmierināta šāda prasība.

6. Šajā kontekstā šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz konkrēto jautājumu par to, vai spēlētājs, kas pret Maltas azartspēļu uzņēmumu izvirza šādu atmaksas prasījumu, var nodrošināt tā turpmāku izpildi ar Eiropas kontu apķīlāšanas rīkojumu (turpmāk tekstā – "apķīlāšanas rīkojums" vai "rīkojums") atbilstoši Regulai (ES) Nr. 655/2014[6]. Šis pagaidu pasākums attiecas uz līdzekļiem, ko sabiedrība, iespējams, tur bankas kontos vairākās dalībvalstīs.

7. Šajā ziņā iesniedzējtiesa lūdz skaidrojumu par vienu no nosacījumiem apķīlāšanas rīkojuma izdošanai (kas paredzēts Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. pantā), proti, par pieteikuma iesniedzēja pienākumu pierādīt šāda pasākuma "steidzamu vajadzību" (nosacījums, ko parasti dēvē par "*periculum in mora*", ko Tiesa līdz šim nekad nav pētījusi). Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, kāda veida pierādījumi par to jāiesniedz kreditoram, kurš pieprasa šādu pasākumu. Iesniedzējtiesa

[4] Skat. https://parlament.mt/14th-leg/acts/act-xxi-of-2023/ (pēdējo reizi skatīts 2025. gada 7. septembrī).

[5] Skat. *L-Att tal-2023 li jemenda l-Att dwar il-Logħob* (2023. gada (grozīts) Azartspēļu likums) (2023. gada 16. jūnija *Malta Government Gazette* papildinājums Nr. 21,071 – *Section* A, 473. lpp.). *L-Att dwar il-Logħob* (Azartspēļu likums) (2018. gada 15. maija *Malta Government Gazette* papildinājums Nr. 19,991 – *Section* A, 509. lpp.) (turpmāk tekstā – "Maltas azartspēļu likums").

[6] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido Eiropas kontu apķīlāšanas rīkojuma procedūru, lai atvieglotu pārrobežu parādu piedziņu civillietās un komerclietās (OV 2014, L 189, 59. lpp.) (turpmāk tekstā – "Apķīlāšanas rīkojuma regula").

citastarp lūdz skaidrojumu par to, vai apķīlāšanas rīkojuma izdošanas nosacījumi ir jāattiecina tikai uz pierādījumiem, kas apliecina parādnieka subjektīvo nodomu kavēt prasījuma izpildi, piemēram, līdzekļu iztērēšana, slēpšana vai atsavināšana, vai arī šajā novērtējumā var ņemt vērā arī objektīvus faktorus, tostarp Maltas likumdevēja iejaukšanos, kā tas atspoguļots šajā lietā.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Apķīlāšanas rīkojuma regula

8. Apķīlāšanas rīkojums ir aizsardzības pasākums – "iesaldēšana". Konkrētāk, saskaņā ar Apķīlāšanas rīkojuma regulas 2. un 5. pantu šādu pasākumu "pārrobežu strīdos" var lūgt persona (ko Apķīlāšanas rīkojuma regulā sauc "kreditors"), kura "civillietās un komerclietās" izvirza "naudas prasījumu" pret citu personu (ko šajā regulā sauc "parādnieks"), vai nu pirms tiesvedības uzsākšanas pēc būtības, vai šīs tiesvedības laikā, vai pēc sprieduma pasludināšanas (vai tiesas izlīguma panākšanas vai publiska akta izdošanas), ar ko parādniekam uzliek pienākumu maksāt. Rīkojumu var izdot tiesa, kurai ir piekritība izskatīt lietu pēc būtības, vai tiesa, kas pieņēmusi nolēmumu pēc būtības [7]. Izdodot rīkojumu, attiecīgajai finanšu iestādei vai iestādēm ir saistošs pienākums "apķīlāt" līdzekļus, kas tiek turēti vienā vai vairākos bankas kontos, kuri atrodas citas dalībvalsts teritorijā, tādējādi aizliedzot parādniekam vai jebkuram tā pilnvarotam pārstāvim atsavināt, pārvest vai citādi apgrūtināt šādus aktīvus, lai nodrošinātu to pieejamību kreditoram vēlākai pamatā esošā prasījuma piedziņai [8]. Lai nodrošinātu tā ātru īstenošanu, apķīlāšanas rīkojums ir automātiski (un bez izņēmumiem) izpildāms dalībvalstī, kurā tiek uzturēts mērķa konts vai konti [9]. Šī Savienības tiesību līdzekļa mērķis ir uzlabot nolēmumu pārrobežu izpildes efektivitāti, tādējādi veicinot iekšējā tirgus darbību un nodrošinot kreditoriem "tiesu iestāžu efektīvu pieejamību" Eiropas Savienībā [10].

9. Apķīlāšanas rīkojuma regulā ir paredzēti vienoti noteikumi, kas reglamentē dažādus jautājumus saistībā ar šāda apķīlāšanas rīkojuma "izcelsmi", "spēkā esību" un "izbeigšanu" [11]. It īpaši šīs regulas 7. pantā ir paredzēti materiāltiesiskie nosacījumi šāda rīkojuma izdošanai. Tā 1. punkts noteic, ka "tiesa izdod Apķīlāšanas rīkojumu, ja kreditors ir iesniedzis pietiekamus pierādījumus, lai tiesa varētu pārliecināties, ka ir steidzami vajadzīgs aizsardzības pasākums Apķīlāšanas rīkojuma veidā, jo bez šāda pasākuma pastāv reāls risks, ka kreditora prasījuma pret parādnieku turpmāka izpilde tiks kavēta vai padarīta būtiski sarežģītāka".

III. Fakti, pamatlieta un prejudiciālais jautājums

10. *Mr Green Limited* (turpmāk tekstā – "*Mr Green*") piedāvā tiešsaistes azartspēles tīmekļa vietnē www.mrgreen.com (*inter alia*) Austrijā no savas juridiskās adreses vietas Maltā. Šim uzņēmumam ir Maltas Azartspēļu iestādes saskaņā ar Maltas tiesībām izsniegta licence. Tomēr tai nav saskaņā ar Austrijas *Glücksspielgesetz* (Azartspēļu likums) izsniegtas licences.

7 Skat. Apķīlāšanas rīkojuma regulas 6. pantu.

8 Skat. Apķīlāšanas rīkojuma regulas 4., 5., 7. un 47. apsvērumu un 1. panta 1. punktu.

9 Skat. Apķīlāšanas rīkojuma regulas 22. pantu.

10 Skat. Apķīlāšanas rīkojuma regulas 1.–5. apsvērumu.

11 Skat. Apķīlāšanas rīkojuma regulas 1. panta 1. punktu. Procesuālos jautājumus, kas nav izklāstīti šajā regulā, reglamentē tās tiesas valsts tiesību akti, kurā celta prasība (skat. 46. panta 1. punktu).

11. Laikposmā no 2017. gada 3. janvāra līdz 2019. gada 25. aprīlim patērētājs TQ, kura pastāvīgā dzīvesvieta ir Vīnē (Austrija), piedalījās tiešsaistes azartspēlēs *Mr Green* tīmekļa vietnē. Šajā laikposmā viņš veica likmes un galu galā zaudēja kopā summu 62 878 EUR.

12. Pēc tam TQ cēla pret *Mr Green* atmaksas prasību *Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien* (Vīnes Civillietu apgabaltiesa). TQ apgalvoja – tā kā *Mr Green* nebija saskaņā ar Azartspēļu likumu izsniegtas licences, pamatā esošais azartspēļu līgums nebija spēkā, un tas nozīmēja, ka šim uzņēmumam bija pienākums atmaksāt zaudētās likmes.

13. Ar 2021. gada 2. decembra spriedumu Austrijas tiesa apmierināja šo prasību un attiecīgi piesprieda *Mr Green* atlīdzināt 62 878 EUR, kā arī samaksāt procentus un tiesāšanās izdevumus. Ar 2022. gada 21. februāra spriedumu *Oberlandesgericht Wien* (Apelācijas tiesa Vīnē, Austrija) noraidīja šā uzņēmuma iesniegto apelācijas sūdzību. Abi spriedumi kļuva galīgi un izpildāmi 2022. gada 13. aprīlī.

14. 2024. gada 13. februārī TQ iesniedza *Bezirksgericht Innere Stadt Wien* (Vīnes iekšpilsētas pilsētas pirmās instances tiesa, Austrija) prasību izdot Apķīlāšanas rīkojumu par šajos spriedumos apmierināto prasījumu, kas attiecas uz bankas kontiem, kurus, kā apgalvots, *Mr Green* uztur Īrijā, Luksemburgā, Maltā un Zviedrijā.

15. Attiecībā uz prasību *periculum in mora* Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punktā, TQ būtībā apgalvoja, ka: i) *Mr Green* mēģināja traucēt piespiedu izpildes procedūru Austrijā, pārvedot aktīvus ārpus šīs jurisdikcijas, konkrēti, – neprecizētā datumā pirms 2021. gada 16. februāra – izbeidzot līgumiskās attiecības ar *Dimoco Europe GmbH*, maksājumu pakalpojumu sniedzēju, pie kura *Mr Green* bija kredīta atlikums un kurš, rīkojoties kā trešā persona parādnieks, turpināja apmierināt prasījumus pret *Mr Green* līdz 2021. gada februāra sākumam; pastāvēja "reāls risks" (minētā noteikuma izpratnē), ka *Mr Green* veiks līdzīgas darbības citās dalībvalstīs un pārvedīs visus savus aktīvus uz Maltu. Ja tā notiktu, TQ prasījuma piedziņa tiktu "kavēta vai padarīta būtiski sarežģītāka" šīs tiesību normas izpratnē, ņemot vērā, ka ii) nesen ieviestais Maltas Azartspēļu likuma 56.A pants padarīja šādu prasījumu piedziņu no Maltas azartspēļu uzņēmuma praktiski neiespējamu Maltā.

16. Ar 2024. gada 15. februāra rīkojumu *Bezirksgericht Innere Stadt Wien* (Vīnes iekšpilsētas pirmās instances tiesa) noraidīja TQ prasību, pamatojoties uz to, ka nav izpildīts Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punktā paredzētais nosacījums "*periculum in mora*". Konkrētāk, minētā tiesa uzskatīja, ka nepastāv šāda pasākuma "steidzama vajadzība", jo TQ novilcināja prasības celšanu par diviem gadiem no dienas, kad spriedumi, kurus viņš vēlējās nodrošināt, kļuva izpildāmi; katrā ziņā: i) *Mr Green* 2021. gadā veiktās darbības nebija pietiekamas, lai pierādītu, ka pastāv "reāls risks", ka bez šāda rīkojuma TQ prasījuma izpilde 2024. gadā tiktu "kavēta vai padarīta būtiski sarežģītāka", un ii) lai gan *Prim'Awla tal-Qorti Ċivili* (Civillietu tiesas pirmā palāta, Malta) atteicās izpildīt Austrijas spriedumus, pamatojoties uz Maltas Azartspēļu likuma 56.A pantu, nebija skaidrs, vai augstākās instances tiesas Maltā bija spriedušas vai spriestu līdzīgi.

17. TQ iesniedza par šo rīkojumu apelācijas sūdzību *Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien* (Vīnes Civillietu apgabaltiesa). Konstatējusi, ka šīs apelācijas tiesvedības iznākums ir atkarīgs no pareizas Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punkta interpretācijas, minētā tiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [Apķīlāšanas rīkojuma regulas] 7. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka nav jāņem vērā parādnieka pirms trīs vai vairāk gadiem veiktas darbības un/vai šķēršļi sprieduma izpildei parādnieka dalībvalstī?"

18. Rakstveida apsvērumus iesniedza TQ, *Mr Green*, Beļģijas un Maltas valdības un Eiropas Komisija. Tie paši lietas dalībnieki bija pārstāvēti tiesas sēdē, kas notika 2025. gada 19. jūnijā.

IV. Juridiskā analīze

19. Tāds pieteikums par Apķīlāšanas rīkojuma izdošanu, kādu TQ iesniedzis Austrijas tiesās, ir acīmredzami *pieņemams*. Konkrētāk, situācija ietilpst Apķīlāšanas rīkojuma regulas darbības jomā. Proti, TQ ar savu prasības pieteikumu vēlas nodrošināt "naudas prasījuma civillietās un komerclietās"[12] piespiedu izpildi "pārrobežu lietā"[13].

20. Turpretī iesniedzējtiesa šaubās, vai tādos apstākļos kā šajā lietā šāds prasības pieteikums var tikt uzskatīts par *pamatotu*. Kā norādīts ievadā, tas ir atkarīgs no tā, vai ir izpildīti nosacījumi Apķīlāšanas rīkojuma izdošanai (kas paredzēti Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. pantā). Šajā ziņā B daļā aplūkošu attiecīgo šīs tiesas jautājumu. Pirms es tam pievērsīšos, A daļā tomēr izvērtēšu Tiesā apspriesto sākotnējo jautājumu par to, kā vislabāk saskaņot prejudiciālā nolēmuma tiesvedību ar apķīlāšanas rīkojuma procedūru.

A. Par prejudiciālā nolēmuma procedūras un apķīlāšanas rīkojuma procedūras saskaņošanu

21. Lai "iesaldēšanas" pasākums būtu iedarbīgs, tam ir jābūt pārsteigumam. Banku kontos turētie līdzekļi ir ļoti nestabili aktīvi. Negodprātīgs parādnieks, saņemot paziņojumu, ka uz viņa kontu attiecas šāds pasākums, varētu ātri izlietot attiecīgos līdzekļus, veicot vienkāršu elektronisku bankas darījumu, pirms pasākumu var izpildīt.

22. Lai nodrošinātu pārsteiguma elementu un tādējādi izvairītos no iepriekš aprakstītā riska īstenošanās, Savienības likumdevējs uzskatīja, ka ir būtiski, lai pieteikumus par apķīlāšanas rīkojuma izdošanu valsts tiesas izskatītu (un vajadzības gadījumā to izdotu) *ex parte* tiesvedībās, pamatojoties tikai uz kreditora sniegto informāciju un pierādījumiem. Attiecībā uz šo pirmo apķīlāšanas rīkojuma procedūras posmu (turpmāk tekstā – "izdošanas posms") Apķīlāšanas rīkojuma regulas 11. pantā paredzēts, ka "parādniekam par pieteikumu [..] nepaziņo, un viņu pirms Rīkojuma izdošanas neuzklausa". Faktiski saskaņā ar Regulas 24., 25. pantu un 28. panta 1. punktu parādnieku informē tikai pēc tam, kad attiecīgā banka ir *izpildījusi* Rīkojumu. Tad

[12] Pirmkārt, TQ prasījums ir "naudas" prasījums, jo tas ir prasījums "samaksāt konkrētu naudas summu" (skat. Apķīlāšanas rīkojuma regulas 4. panta 5. punktu). Otrkārt, šis prasījums attiecas uz "civillietām un komerclietām", jo to ir izvirzījusi privātpersona pret citu privātpersonu saskaņā ar vispārējām civiltiesību normām. Visbeidzot, nav piemērojams neviens no šīs regulas 2. panta 2.–4. punktā uzskaitītajiem izņēmumiem.

[13] Tas ir tāpēc, ka ar pieprasīto apķīlāšanas rīkojumu apķīlājamie bankas konti tiek uzturēti dalībvalstīs, kas nav tās tiesas dalībvalsts, kurā iesniegts prasības pieteikums (skat. Apķīlāšanas rīkojuma regulas 3. panta 1. punkta a) apakšpunktu).

parādniekam saskaņā ar šīs regulas 33. pantu ir tiesības lūgt atcelt rīkojumu izdošanas tiesā, un viņš tiks uzklausīts šajā apķīlāšanas rīkojuma procedūras otrajā posmā (turpmāk tekstā – "pārskatīšanas posms").

23. Tomēr šajā – citādi labi izstrādātajā – regulējumā rodas problēmas, kad valstu tiesas – piemēram, *Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien* (Vīnes Civillietu apgabaltiesa) – saņem pieteikumus par Apķīlāšanas rīkojuma izdošanu, bet nav pārliecinātas par Apķīlāšanas rīkojuma regulā noteikto prasību, tostarp tās 7. pantā minēto nosacījumu, interpretāciju un vēlas saņemt Tiesas paskaidrojumus šajā jautājumā, izmantojot LESD 267. pantā paredzēto prejudiciālā nolēmuma tiesvedību.

24. Šķiet pilnīgi loģiski, ka valstu tiesas, tāpat kā iesniedzējtiesa šajā lietā, vēlas šādus precizējumus saņemt izdošanas posmā, pirms tiek pieņemts lēmums par apķīlāšanas rīkojuma izdošanu (it īpaši tāpēc, ka tām saskaņā ar Apķīlāšanas rīkojuma regulas 17. panta 1. punktu ir pienākums pārbaudīt, vai šīs prasības šajā posmā ir izpildītas). Turklāt šīs tiesas ir pilnībā tiesīgas lūgt sniegt prejudiciālu nolēmumu šajā posmā [14]. Tomēr problēma ir tāda, ka prejudiciāla nolēmuma procedūras uzsākšana šajā posmā var apdraudēt nepieciešamo pieteikuma izdot apķīlāšanas rīkojumu konfidencialitāti, kas ir Tiesas prejudiciālo nolēmumu procedūru regulējošo procesuālo noteikumu neparedzētas sekas.

25. Konkrētāk, atgādināšu, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 23. panta pirmo daļu, ja valsts tiesa ir iesniegusi lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, Tiesas sekretārs lēmumu par prejudiciālu jautājumu uzdošanu paziņo pamatlietas "pusēm". Turklāt saskaņā ar Statūtu 23. panta otro daļu un Tiesas Reglamenta 96. panta 1. punkta a) apakšpunktu "pamatlietas pusēm" ir tiesības iesniegt Tiesai apsvērumus. Attiecībā uz valsts procedūru par apķīlāšanas rīkojumu saskaņā ar Apķīlāšanas rīkojuma regulu – termins "pamatlietas puses" skaidri ietver parādnieku.

26. Attiecībā uz šo pēdējo minēto aspektu apzinos, ka attiecībā uz procedūru valsts līmenī parasti "pamatlietas pušu" identitāti nosaka, ņemot vērā piemērojamos *valsts* procesuālos noteikumus, un – loģiski (tā kā tas ir valsts tiesību jautājums) – to dara iesniedzējtiesa (kā paredzēts Tiesas Reglamenta 97. panta 1. punktā) [15]. Tomēr Apķīlāšanas rīkojuma procedūrai ir raksturīga īpatnība, ka to galvenokārt reglamentē vienotie procesuālie noteikumi, kas *Savienības tiesībās* paredzēti Apķīlāšanas rīkojuma regulā. Attiecīgi, šīs "puses" jāidentificē atbilstoši pēdējiem minētajiem noteikumiem. Tā kā šie noteikumi ir daļa no Savienības tiesībām, Tiesai ir jāsniedz vienveidīga interpretācija, lai nodrošinātu konsekvenci visās dalībvalstīs [16].

27. No attiecīgo noteikumu sistēmiskas interpretācijas izriet, ka parādnieks vienkārši ir *atbildētājs* šādā procedūrā, jo saskaņā ar Apķīlāšanas rīkojuma regulas 4. panta 7. punktā ietverto definīciju viņš ir persona, "attiecībā uz kuru" kreditors cenšas iegūt apķīlāšanas rīkojumu. Tas, ka parādnieks nav jāinformē (un jāuzklausa) izdošanas posmā un ka viņam ir tiesības aizstāvēties tikai pārskatīšanas posmā, nemaina šo faktu. Proti, abi šie posmi ir jāuzskata par vienotās

[14] Pēc analoģijas skat. spriedumu, 2023. gada 21. decembris, *European Superleague Company* (C-333/21, EU:C:2023:1011, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

[15] Tiesas Kanceleja līdz šim ir izmantojusi šo pieeju. 2019. gada 7. novembra spriedumā K.H.K. (Kontu apķīlāšana) (C-555/18, EU:C:2019:937) parādnieks tika uzskatīts par "pamatlietas pusi". Savukārt 2023. gada 20. aprīļa spriedumā *Starkinvest* (C-291/21, EU:C:2023:299) tā tas nebija. Tā pamatā bija iesniedzējtiesas sniegtā atšķirīgā informācija attiecīgajās lietās.

[16] Ja šis jautājums tiktu pakļauts valsts procesuālajiem noteikumiem saskaņā ar Apķīlāšanas rīkojuma regulas 46. panta 1. punktu, parādnieka tiesības tikt uzklausītam Tiesā atšķirtos atkarībā no iesniedzējtiesas dalībvalsts.

procesuālās sistēmas, tas ir, Apķīlāšanas rīkojuma procedūras, neatņemamu sastāvdaļu, kas būtībā nozīmē uz sacīkstes principu balstītas attiecības starp kreditoru un parādnieku attiecībā uz aizsardzības pasākuma noteikšanu [17].

28. Rezumējot, ja valsts tiesa lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iesniegusi izdošanas posmā, Tiesai parasti jāinformē parādnieks par šo lūgumu un jāļauj tam piedalīties prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā. Tas noteikti nozīmē, ka parādnieks *priekšlaicīgi uzzina* par to, ka valsts tiesā tiek izskatīts pieteikums izdot apķīlāšanas rīkojumu, kas attiecas uz viņa kontu vai kontiem. Faktiski tā tas ir noticis šajā gadījumā ar *Mr Green*.

29. Tā, manuprāt, ir neveiksmīga situācija, jo tā rada tieši to risku, kuru likumdevējs centies mazināt ar Apķīlāšanas rīkojuma regulas 11. pantu, proti, risku, ka parādnieks noslēps vai iztērēs mērķa aktīvus pirms rīkojuma izpildes. Tā rezultātā kreditoram, kurš iesniedzis pieteikumu, var tikt nodarīts neatlīdzināms kaitējums – pretēji viņa tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantam. Ir apdraudēta arī ar LESD 267. pantu ieviestās sistēmas lietderīgā iedarbība [18]. Proti, Tiesas sniegtais prejudiciālais nolēmums galu galā var izrādīties ne tik lietderīgs valsts tiesai attiecīgajā lietā, it īpaši, ja apķīlāšanas rīkojuma izdošana, ņemot vērā šo nolēmumu, tiek uzskatīta par likumīgu, bet parādnieks pa to laiku ir noslēpis vai iztērējis savus aktīvus, tādējādi atņemot pieteikumam lietderīgo iedarbību.

30. Šādai situācijai nākotnē nevajadzētu atkārtoties. Ir jārod pragmatisks risinājums, kas: i) aizsargātu valstu tiesu tiesības iesniegt lūgumus sniegt prejudiciālu nolēmumu par Apķīlāšanas rīkojuma regulā noteiktajām prasībām (kas ir arī būtiski, lai nodrošinātu šā instrumenta vienādu piemērošanu visā Eiropas Savienībā) un vienlaikus ii) saglabātu Apķīlāšanas rīkojuma regulas efektivitāti un kreditora intereses.

31. Viens no iespējamiem risinājumiem varētu būt tāds, ka Tiesa (atkārtoti) interpretē Statūtu 23. pantu un Reglamenta 96. panta 1. punkta a) apakšpunktu tādējādi, ka tad, ja valsts tiesa iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu saistībā ar Apķīlāšanas rīkojuma regulu izdošanas posmā, parādniekam – lai gan formāli tas ir "pamatlietas puse" – nav nedz jāpaziņo par šo lūgumu, nedz *a fortiori* jādod iespēja iesniegt Tiesai apsvērumus. Šī pieeja atbilst "simetriskai" loģikai, kas sākotnēji šķiet pievilcīga: "puses" (piemēram, parādnieks) varētu piedalīties prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā, *ja* un *ciktāl* tās to var darīt pamatlietā. Tomēr es neuzskatu, ka šāds risinājums būtu īstenojams vai piemērots.

[17] Vairākās Apķīlāšanas rīkojuma regulas normās gan "kreditors", gan "parādnieks" ir kvalificēti kā apķīlāšanas rīkojuma procedūras "puses" (skat. 36. panta 2. un 3. punktu un 37. pantu). Interesanti, ka priekšlikumā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai, ar ko izveido Eiropas kontu apķīlāšanas rīkojumu, lai atvieglotu pārrobežu parādu piedziņu civillietās un komerclietās (COM(2011) 445, galīgā redakcija; turpmāk tekstā – "priekšlikums Apķīlāšanas rīkojuma regulai"), ir izmantoti termini "pieteikuma iesniedzējs" un "atbildētājs", kā arī "kreditors" un "parādnieks". Eiropas Savienības Padomē priekšroka tika dota tikai viena terminu pāra saglabāšanai, un "kreditors" un "parādnieks" tika izvēlēti tikai tāpēc, ka tie šķita plašāki; skat. tostarp "Working Party on Civil Law Matters (Account Preservation Order)", Doc. 16427/11, 2011. gada 7. novembris, 4. lpp. Skat. arī Cuniberti, G., Migliorini, S., *The European Account Preservation Order Regulation: A Commentary*, Cambridge University Press, Kembridža – Ņujorka, 2018, 32. un 278. lpp.

[18] Skat. spriedumu, 1991. gada 21. februāris, *Zuckerfabrik Süderdithmarschen* un *Zuckerfabrik Soest* (C-143/88 un C-92/89, turpmāk tekstā – "spriedums *Zuckerfabrik*", EU:C:1991:65, 17.–19. punkts).

32. Tas acīmredzami ir pretrunā Statūtu 23. panta un Reglamenta 96. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējumam, ar ko *visām* valsts tiesvedības "pusēm" ir piešķirtas tiesības tikt informētām par šīs tiesvedības laikā iesniegtu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu un iesniegt apsvērumus Tiesai. Personām, kuras nav informētas par pamatlietu un/vai kurām nav tiesību ierasties iesniedzējtiesā, nav paredzētas nekādas atkāpes [19].

33. Turklāt atgādināšu, ka Statūtu 23. panta un Reglamenta 96. panta 1. punkta a) apakšpunkta izstrādātāji ir atļāvuši "pamatlietas pusēm" piedalīties prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā, lai nodrošinātu tiem tiesības tikt uzklausītiem, kas ir daļa no to pamattiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu (kas aizsargātas ar Hartas 47. pantu). Proti, Savienības tiesību interpretācijai, ko Tiesa sniedz, atbildot uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, parasti ir būtiska vai pat noteicoša ietekme uz valsts tiesvedības iznākumu. Izņēmums attiecībā uz "pusēm" parādnieka situācijā izdošanas posmā būtu apstrīdams, ņemot vērā šo mērķi.

34. Konkrētāk, saistībā ar procedūru valsts līmenī attiecībā uz apķīlāšanas rīkojumu parādnieka tiesības tikt uzklausītam tiek tikai *aizkavētas* (līdz brīdim, kad šis rīkojums būs izpildīts). Parādniekam galu galā būs iespēja (pārskatīšanas posmā) pārliecināt valsts tiesu, ka rīkojuma izdošanas prasības faktiski nav izpildītas.

35. Savukārt, ja valsts tiesa izdošanas posmā iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu un parādnieks nav nedz informēts par šo lūgumu, nedz viņam ļauts iesniegt apsvērumus Tiesai, pēdējā minētā sniegs saistošu Apķīlāšanas rīkojuma regulas interpretāciju, kas, ļoti iespējams, galīgi noteiks pieprasītā apķīlāšanas rīkojuma likumību, bez iespējas parādniekam paust savu viedokli par šo jautājumu. Šī interpretācija būs saistoša valsts tiesai attiecībā uz atlikušo apķīlāšanas rīkojuma procedūras daļu. Ja šāda interpretācija apdraud parādnieka intereses, viņam faktiski nebūs iespējas lūgt atšķirīgu interpretāciju valsts tiesā vai Tiesā pārskatīšanas posmā (izņemot maz ticamu situāciju, kad valsts tiesai šajā posmā būtu jāiesniedz jauns lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu par to pašu vai tiem pašiem Savienības tiesību jautājumiem). Šajā ziņā parādnieka tiesības tikt uzklausītam tiks *liegtas*.

36. Manuprāt, pieeja, kas būtu jāizvēlas valstu tiesām, būtu atturēties no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanas izdošanas posmā, bet, ja nepieciešams, to darīt drīzāk tikai pēc iespējamās apķīlāšanas rīkojuma īstenošanas [20].

37. Izdošanas posmā valsts tiesai nav jābūt absolūtai pārliecībai par to, ka ir pilnībā izpildīti Apķīlāšanas rīkojuma regulā paredzētie nosacījumi apķīlāšanas rīkojuma izdošanai. Piemēram, attiecībā uz tās 7. panta 1. punktā minēto nosacījumu, kā tiks izklāstīts nākamajā daļā, tiesai būtu jāizdod rīkojums, ja kreditors ir iesniedzis pietiekamus pierādījumus, kas apliecina reālu risku viņa prasījuma piedziņai. Šajā posmā nav nepieciešami pilnīgi pierādījumi, un var pastāvēt zināma nepārliecinātība. Tāds pats princips attiecas uz minētā nosacījuma interpretāciju: ja, ņemot vērā Tiesas judikatūru par 7. panta 1. punktu, kreditora piedāvātā interpretācija *izrādās* pamatota un nosacījums *kopumā* ir izpildīts, jebkuras atlikušās valsts tiesas šaubas par tā precīzu nozīmi būtu jāatstāj vēlākai izskatīšanai, un būtu jāizdod apķīlāšanas rīkojums [21].

[19] Un patiešām: ikreiz, kad Tiesa saņem lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas iesniegts saīsinātā, *ex parte* valsts tiesvedībā (piemēram, par maksājuma rīkojumu izdošanu), atbildētājam ir atļauts piedalīties prejudiciālā nolēmuma procedūrā (skat. piemēram, spriedumus, 1971. gada 14. decembris, *Politi*, 43/71, EU:C:1971:122, 1042. un 1043. lpp.; 1998. gada 18. jūnijs, *Corsica Ferries France*, C-266/96, EU:C:1998:306, 17. punkts, un 2023. gada 21. decembris, *European Superleague Company*, C-333/21, EU:C:2023:1011, 53. un 54. punkts).

[20] Nepārmetu iesniedzējtiesai, ka tā pieņēmusi lēmumu šajā brīdī, jo tā nezināja un nevarēja saprātīgi paredzēt, ka lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšana nenovēršami izraisītu parādnieka informēšanu.

[21] Savukārt tad, ja kreditora prasība ir nenozīmīga, iesniedzējtiesai tā vienkārši būtu jānoraida, un šādā gadījumā lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nebūtu nepieciešams.

38. Proti, lēmums, ko valsts tiesa pieņem izdošanas posmā, patiesībā ir tikai "pagaidu" lēmums. Faktiski izdotā Apķīlāšanas rīkojuma likumību *pārskata* tā pati valsts tiesa pārskatīšanas posmā. Šajā posmā notiks padziļinātas *inter partes* debates par šīm prasībām. Ja šajās debatēs apstiprināsies valsts tiesas šaubas, tad tai būs iespēja iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par šo jautājumu, lai iegūtu šo prasību galīgu interpretāciju. Tikai pēc tam valsts tiesa pieņems galīgu, visaptverošu nolēmumu par apķīlāšanas rīkojuma likumību, vajadzības gadījumā ņemot vērā Tiesas sniegto interpretāciju.

39. Pretarguments varētu būt tas, ka apķīlāšanas rīkojuma pārskatīšanas posms nav automātisks, bet tas notiek tikai tad, *ja* parādnieks lūdz atcelt šo pasākumu saskaņā ar Apķīlāšanas rīkojuma regulas 33. pantu. Valsts tiesai – it īpaši tiesai, uz kuru attiecas LESD 267. panta trešā daļa un kurai tādējādi ir pienākums uzdot Savienības tiesību jautājumus – var būt pamatotas bažas par to, ka, neiesniedzot lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu izdošanas posmā, pastāv risks, ka tai vēlāk tiks liegta iespēja to darīt, ja parādnieks neapstrīdēs apķīlāšanas rīkojumu.

40. Tomēr jānorāda, pirmkārt, ka iespējamība, ka parādnieks nelūdz atcelt rīkojumu, ir salīdzinoši neliela. Bankas konta iesaldēšana parasti nav pasākums, ko parādnieki mēdz ignorēt. Turklāt, ja tiek izdots apķīlāšanas rīkojums, parādniekam paziņotais nolēmums skaidri vērš viņa uzmanību uz to, ka viņš var lūgt atcelšanu. Jāpiebilst, ka šis instruments ļauj parādniekam to darīt īpaši viegli. Atcelšanu var pieprasīt *jebkurā laikā*, izmantojot vienkāršu *standarta veidlapu*[22].

41. Otrkārt, maz ticamā gadījumā, ja valsts tiesai rodas nopietnas bažas par parādnieka iespējamo pasivitāti, piesardzīga un radoša Apķīlāšanas rīkojuma regulas noteikumu piemērošana varētu nodrošināt efektīvu procesuālo tiesību aizsardzības līdzekli. It īpaši šīs regulas 35. panta 2. punkts ļauj izdošanas tiesai, ja tās valsts procesuālās tiesības to atļauj, pēc savas ierosmes atsaukt apķīlāšanas rīkojumu, pamatojoties uz "apstākļu maiņu". Šis jēdziens regulā nav nedz definēts, nedz ierobežots, un, manuprāt, tas ir pietiekami plašs, lai aptvertu situācijas, kurās Tiesa pēc rīkojuma izdošanas sniedz tādu Apķīlāšanas rīkojuma regulas interpretāciju, kas ietekmē noteiktā pasākuma likumību. Tādējādi valsts tiesa varētu: i) izdot apķīlāšanas rīkojumu un pēc tam ii) iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, lai veiktu rīkojuma likumības pārbaudi pēc savas ierosmes saskaņā ar 35. panta 2. punktu, un iii) atcelt vai apstiprināt šo pasākumu, ņemot vērā Tiesas atbildi.

42. Jāatzīst, ka manis piedāvātā risinājuma sekas var būt tādas, ka parādniekam būs jācieš ilgs laikposms, kas atbilst prejudiciālā nolēmuma tiesvedības ilgumam, – kurā viņa konts paliks iesaldēts saskaņā ar apķīlāšanas rīkojumu, kas varētu būt balstīts uz Savienības tiesību interpretāciju, kura galu galā tiks atzīta par nepareizu. Tomēr Tiesa varētu ņemt vērā parādnieka nestabilo situāciju un piešķirt prioritāti lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu saistībā ar Apķīlāšanas rīkojuma regulu. Turklāt izņēmuma gadījumos, kad apķīlāšanas rīkojums nopietni apdraudētu parādnieka spēju apmierināt pamatvajadzības, Tiesa varētu izmantot steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedību (*PPU*) vai vismaz paātrināto prejudiciālā nolēmuma tiesvedību (*PPA*), kas ar dažādiem līdzekļiem saīsina tiesvedību Tiesā līdz dažām nedēļām.

[22] Skat. attiecīgi Apķīlāšanas rīkojuma regulas 19. panta 3. punkta f) apakšpunktu un 36. panta 1. punktu.

B. Par Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punktu

43. Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. pantā ir ietverti apķīlāšanas rīkojuma izdošanas materiāltiesiskie nosacījumi. Tie ir atšķirīgi atkarībā no tā, vai kreditors – līdz brīdim, kad viņš ceļ prasību, – ir ieguvis izpildāmu dokumentu, atbilstoši kuram parādniekam ir jāsamaksā tā pamatā esošais prasījums.

44. Ja, kā TQ gadījumā, kreditors jau ir ieguvis šādu dokumentu, ir piemērojams tikai 7. panta 1. punkts. Saskaņā ar šo tiesību normu tiesa "izdod" apķīlāšanas rīkojumu, ja "kreditors ir iesniedzis pietiekamus pierādījumus, lai tiesa varētu pārliecināties, ka ir steidzami vajadzīgs [šāds] aizsardzības pasākums [..], jo bez šāda pasākuma pastāv reāls risks, ka kreditora prasījuma pret parādnieku turpmāka izpilde tiks kavēta vai padarīta būtiski sarežģītāka".

45. Iesniedzējtiesas jautājums ir par to, vai šajā kontekstā var ņemt vērā "parādnieka pirms trīs vai vairāk gadiem veiktas darbības" un "šķēršļus sprieduma izpildei parādnieka dalībvalstī". Šis mazliet specifiskais jautājums atspoguļo apstākļus, kurus TQ ir minējis, pamatojot savu pieteikumu par apķīlāšanas rīkojuma izdošanu, kā tas ir apkopots šo secinājumu 15. punktā, proti: i) *Mr Green* 2021. gadā izbeidza līgumu ar Austrijas maksājumu pakalpojumu sniedzēju (*Dimoco Europe*) un ii) Maltas likumdevējs pieņēma Maltas Azartspēļu likuma 56.A pantu.

46. Tā vietā, lai sniegtu atbildi, kas būtu pielāgota tik konkrētam faktu kopumam, manuprāt, Tiesai šis jautājums būtu jāizskata vispārīgāk, it īpaši tāpēc, ka tā vēl nav interpretējusi Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punktu. Tāpēc, kā norādīts nākamajās daļās, uzskatu, ka Tiesai būtu jāsniedz vispārīgi paskaidrojumi par 1) šajā tiesību normā paredzētā nosacījuma nozīmi un 2) pierādījumu veidiem, ko kreditors var iesniegt, lai pierādītu, ka šis nosacījums ir izpildīts. Šajā kontekstā ir jāaplūko arī to apstākļu iespējamā nozīme, kurus iesniedzējtiesa ir minējusi savā jautājumā. Šādas atbildes sniegšana ne tikai palīdzēs iesniedzējtiesai, bet arī samazinās iespēju, ka citas tiesas citās lietās iesniegs lūgumus sniegt prejudiciālu nolēmumu par 7. panta 1. punktu.

1. Apķīlāšanas rīkojuma "steidzama vajadzība"

47. Sākšu ar acīmredzamo. Tā kā Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punktā nav atsauces uz dalībvalstu tiesībām, šī tiesību norma ir jāinterpretē *autonomi*, nodrošinot tās vienveidīgu piemērošanu visā Eiropas Savienībā.

48. Pēc tam, kad tas ir paskaidrots, man šķiet, ka, ņemot vērā iesniedzējtiesas lēmumā sniegtos paskaidrojumus un debates Tiesā, saistībā ar šā tiesību akta 7. panta 1. punkta interpretāciju ir jāaplūko divi savstarpēji saistīti jautājumi, kas ir būtiski ar Apķīlāšanas rīkojuma regulu ieviestās sistēmas efektīvai darbībai.

49. Pirmkārt, pretēji iesniedzējtiesas pieņēmumam un *Mr Green* un Maltas valdības apsvērumiem 7. panta 1. punktā nav paredzētas divas atsevišķas prasības, proti, apķīlāšanas rīkojuma "steidzama vajadzība" un "reāls risks", ka bez šāda pasākuma kreditora prasījuma vēlāka piedziņa tiks traucēta vai padarīta ievērojami sarežģītāka. No šīs tiesību normas formulējuma drīzāk viennozīmīgi izriet, ka šie koncepti ir divi nedalāmi viena nosacījuma aspekti: kreditoram jāpierāda, ka ir "steidzami vajadzīgs" pasākums, "jo" (proti, kā sekas) pastāv "reāls risks" attiecībā uz viņa prasījuma turpmāku izpildi. Būtībā tas atspoguļo prasību "periculum in mora" ("kavēšanās briesmas" jeb

"steidzamība"), kas ir kopīga daudziem tiesību aizsardzības līdzekļiem [23].

50. Otrkārt, kā pamatoti pieņem iesniedzējtiesa un kā to apgalvo arī lietas dalībnieki, kas iesnieguši apsvērumus Tiesā (izņemot Beļģijas valdību), Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punktā minētais "reālais risks" ir jāsaprot kā tāds, kas būtībā attiecas uz risku, ka parādnieks veiks tādus pasākumus kā aktīvu iztērēšana, noslēpšana vai likvidēšana vai to atsavināšana zem to vērtības, lai izvairītos no parāda samaksas.

51. Jāatzīst, ka Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punkta formulējums šajā jomā ir neskaidrs. Kā minēts iepriekš, tas attiecas tikai uz "reālu risku", ka kreditora prasījuma vēlāka piedziņa "tiks kavēta vai padarīta būtiski sarežģītāka". Aplūkojot atsevišķi, šie neskaidrie termini varētu aptvert ne tikai risku, ka (negodprātīgs) parādnieks veiks pasākumus, lai izvairītos no maksājuma, bet arī (kā apgalvo Beļģijas valdība) *jebkādus citus "reālus" draudus* prasījuma piedziņai, piemēram, risku, ka (labticīgs) parādnieks pirms izpildes var kļūt maksātnespējīgs sliktas finanšu situācijas vai finanšu situācijas pasliktināšanās parastās uzņēmējdarbības gaitā dēļ vai tādēļ, ka parādniekam ir jāapmierina vairāku kreditoru prasījumi.

52. Tomēr Apķīlāšanas rīkojuma regulas 14. apsvērums skaidro, ka šo secinājumu 50. punktā izklāstītā šaurākā interpretācija atspoguļo likumdevēja nodomu. Konkrētāk, šā apsvēruma trešajā daļā ir norādīts, ka apķīlāšanas rīkojums ir pamatots tikai tad, ja bez šāda pasākuma kreditora prasījuma vēlāka izpilde var tikt kavēta vai padarīta būtiski sarežģītāka, "jo pastāv reāls risks, ka līdz laikam, kad kreditors spēs panākt esošā vai vēlāka nolēmuma izpildi, parādnieks var būt iztērējis, noslēpis vai likvidējis savus aktīvus vai atsavinājis tos zem to vērtības vai neparastā apjomā vai veicot neparastu rīcību". Ceturtajā daļā šī pieeja ir pastiprināta, precizējot, ka "tikai to vien, ka parādniekam ir vairāk par vienu kreditoru" vai "parādnieka sliktos finansiālos apstākļus pašus par sevi vai to, ka tie pasliktinās," nevajadzētu uzskatīt par pietiekamu pamatu apķīlāšanas rīkojuma izdošanai.

53. Apķīlāšanas rīkojuma regulas sagatavošanas darbi apstiprina likumdevēja nodomu šajā ziņā. Sākotnēji priekšlikuma Apķīlāšanas rīkojuma regulai 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā nosacījums par "*periculum in mora*" tika formulēts plaši, paredzot, ka "vēlāka [..] izpilde [..] var tikt kavēta vai padarīta būtiski sarežģītāka, tai skaitā, jo pastāv patiess risks, ka atbildētājs var izņemt, atsavināt vai noslēpt aktīvus, kas tiek turēti bankas kontā vai kontos, kuri ir apķīlājami". Sarunu laikā Padomē dažas delegācijas pauda atbalstu šādas plašas pieejas saglabāšanai, tomēr lielākā daļa delegāciju uzskatīja, ka, ņemot vērā Apķīlāšanas rīkojuma iespējamo "drakonisko" ietekmi uz parādnieku, jo tas būtiski ierobežo parādnieka pamattiesības uz īpašumu un pat var paralizēt tā saimniecisko darbību, ir jāatrod "atbilstošs līdzsvars" starp kreditora un parādnieka interesēm. Tāpēc tika panākta vienošanās, ka šāds pasākums būtu jāpiešķir *tikai* tad, ja pastāv

[23] Skat. spriedumu, 2019. gada 7. novembris, K.H.K. (Kontu apķīlāšana) (C-555/18, EU:C:2019:937, 40. punkts); un Silverstri, E., "Article 7: Conditions for issuing a Preservation Order', no: Gascón Inchausti, F. un D'Alessandro, E. (izd.), *The European Account Preservation Order – A Commentary on Regulation (EU) No 655/2014*, Edward Elgar Publishing, 2022, 81. un 82. lpp., §§ 7.05 un 7.06. Pēc analoģijas skat. spriedumu *Zuckerfabrik* (28. punkts). Jāatzīst, ka Apķīlāšanas rīkojuma regulas 14. apsvērumā ir noteikts, ka kreditoram būtu jāpierāda, ka "viņa prasījumam steidzami nepieciešama tiesiskā aizsardzība *un* ka esošā vai vēlāka nolēmuma izpilde bez rīkojuma var tikt kavēta vai padarīta būtiski sarežģītāka" (mans izcēlums). Tomēr, manuprāt, tas tikai atspoguļo likumdevēja neprecīzu formulējumu (salīdz. ar sprieduma *Zuckerfabrik* 28. un 33. punktu). Turklāt jāatgādina, ka Savienības tiesību akta apsvērumiem, lai gan tie var izskaidrot tā konkrēto tiesību normu neskaidrus aspektus (skat., piemēram, šo secinājumu 52. punktu), nav juridiski saistoša spēka un uz tiem nevar pamatoti atsaukties, lai interpretētu šīs tiesību normas pretēji to formulējumam (skat. spriedumu, 2009. gada 2. aprīlis, *Tyson Parketthandel*, C-134/08, EU:C:2009:229, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

"reāls risks", ka parādnieks mēģinās izvairīties no maksājuma [24]. Nosacījums "*periculum in mora*" bija jāformulē atbilstoši. Pēc vairākām izmaiņām Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punktā galu galā tika nolemts, ka: i) pats noteikums būs kodolīgs, atsaucoties tikai uz "reāla riska" izpildei esību, savukārt ii) "konkrēti paskaidrojumi" par šā riska raksturu tiks iekļauti apsvērumā, kas galu galā kļuvis par 14. apsvērumu [25].

54. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, jāsecina, ka Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punktā ir paredzēts viens nosacījums, kas atbilst tradicionālajam jēdzienam "*periculum in mora*". Lasot šā tiesību akta 14. apsvēruma kontekstā, šī tiesību norma ir jāsaprot tādējādi, ka minētais nosacījums ir izpildīts, ja kreditors ir iesniedzis pietiekamus pierādījumus, lai pārliecinātu tiesu, kas izskata lietu, ka steidzami vajadzīgs apķīlāšanas rīkojums, jo pastāv reāls risks, ka līdz brīdim, kad kreditors varēs izpildīt spēkā esošu vai vēlāku nolēmumu, parādnieks var būt iztērējis, noslēpis vai likvidējis savus aktīvus vai atsavinājis tos zem vērtības, tādējādi kavējot vai padarot būtiski sarežģītāku kreditora prasījuma piedziņu.

2. Kas var liecināt par "steidzamu vajadzību"?

55. Kā uzsvērts Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punktā, kreditoram ir pienākums sniegt "pietiekamus pierādījumus", lai pierādītu, ka attiecīgajā lietā pastāv "reāls risks", ka tad, ja netiks izdots Apķīlāšanas rīkojums, līdz laikam, kad kreditors spēs panākt esošā vai vēlāka nolēmuma izpildi, parādnieks var būt iztērējis, noslēpis vai likvidējis savus aktīvus vai atsavinājis tos zem to vērtības.

56. Tomēr kreditora pierādīšanas pienākumam būtu jāatbilst šo secinājumu 53. punktā minētajam "atbilstošajam līdzsvaram". No vienas puses, pretēji Maltas valdības apgalvojumam, no kreditora nevar prasīt, lai viņš pilnībā pierādītu parādnieka *nodomu* izvairīties no maksājuma vai ka viņš pašlaik *mēģina* to darīt. Šādu prasību praksē bieži vien nebūtu iespējams izpildīt, un tā būtiski mazinātu Apķīlāšanas rīkojuma regulas lietderību. No otras puses, lai izvairītos no tā, ka Apķīlāšanas rīkojums tiek izdots attiecībā uz parādnieku, kuram nav nodoma izvairīties no maksājuma, kreditora pieteikums arī nevar būt balstīts tikai uz *vienkāršiem pieņēmumiem vai vispārīgiem apgalvojumiem*. Manuprāt, "līdzsvarota" pieeja ir prasīt, lai kreditors sniedz *konkrētas norādes*, kas liecina par *pamatotu iespējamību*, ka tad, ja rīkojums netiks izdots, parādnieks līdz izpildes brīdim var būt iztērējis, noslēpis vai likvidējis savus aktīvus vai atsavinājis tos zem to vērtības.

57. Apķīlāšanas rīkojuma regulas 14. apsvēruma ceturtajā daļā ir uzskaitīti apstākļi, kas var būt šādas norādes. Loģiski, ka šajā sarakstā it īpaši ir atsauce uz parādnieka darbībām saistībā ar saviem aktīviem, kas šķiet "neparastas", proti, kurām nav ekonomiska vai komerciāla pamatojuma, piemēram, tas, ka parādnieka "veikta izņemšana no kontiem un [..] veiktie izdevumi" nešķiet nepieciešami "savas uzņēmējdarbības parastas gaitas saglabāšanai [vai tādi, kas ir] regulāri ģimenes izdevumi". Šāda rīcība var radīt pamatotas aizdomas, ka parādnieks faktiski

[24] Skat. Eiropas Savienības Padome, Apvienotās Karalistes delegācija "Civiltiesību jautājumu darba grupā" (Kontu apķīlāšanas rīkojums), dok. Nr. 13140/12, 2012. gada 13. augusts, 5. un 6. lpp.; Zviedrijas delegācija "Civiltiesību jautājumu darba grupā" (Kontu apķīlāšanas rīkojums), dok. Nr. 13140/12, 2012. gada 27. augusts, 2. lpp.; Vācijas delegācija "Civiltiesību jautājumu darba grupā" (Kontu apķīlāšanas rīkojums), dok. Nr. 13140/12, 2012. gada 28. augusts, 8. lpp.; Īrijas delegācija "Civiltiesību jautājumu darba grupā" (Kontu apķīlāšanas rīkojums), dok. Nr. 13140/12, 2012. gada 5. septembris, 4. lpp.; Somijas delegācija "Civiltiesību jautājumu darba grupā" (Kontu apķīlāšanas rīkojums), dok. Nr. 13140/12, ADD 11, 2012. gada 7. septembris.

[25] Skat. "Civiltiesību jautājumu darba grupas" (Kontu apķīlāšanas rīkojums) prezidentvalsts, dok. Nr. 8806/13 LIMITE, 2013. gada 26. aprīlis, 2.–4. lpp.; Padomes Ģenerālsekretariāts, 2014. gada 6. februāris, dok. Nr. 6215/14, 7. un 21. lpp. Skat. arī Eiropas Parlamenta nostāju, kas pieņemta pirmajā lasījumā 2014. gada 15. aprīlī, lai pieņemtu [Apķīlāšanas rīkojuma regulu] (EP-PE_TC1-COD(2011)0204), 8. un 35. lpp.

veic pasākumus, lai noslēptu vai izlietotu savus aktīvus. Šis saraksts tiks sīkāk izskatīts turpinājumā. Šobrīd pietiek norādīt, ka saraksts – kā liecina šajā daļā lietotais vārds "piemēram" – nav izsmeļošs, bet gan tikai ilustratīvs. Kā pareizi norāda Komisija, jebkurš elements, kurš, ņemts atsevišķi vai kopā ar citiem, var norādīt, ka pastāv "reāls risks", ka parādnieks var mēģināt izvairīties no maksājuma, var būt atbilstošs pierādījums. Turklāt, kā precizēts šajā pašā apsvēruma daļā, valsts tiesām katrā atsevišķā gadījumā ir jāveic visu to apstākļu "vispārējs novērtējums", uz kuriem šajā ziņā atsaucas kreditori.

58. Pamatlietā nevis Tiesai, bet iesniedzējtiesai ir jāveic šāds "vispārējs novērtējums", pamatojoties uz TQ prasības pamatošanai iesniegtajiem pierādījumiem. Tomēr, tā kā izskatāmā lieta ir pirmā lieta, kas attiecas uz Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punktu, ir jāsniedz iesniedzējtiesai visi Savienības tiesību interpretācijas elementi, kas tai varētu būt noderīgi šajā vērtējumā.

59. Sākšu ar visspilgtāko apstākli, uz kuru atsaucas TQ, proti, Maltas likumdevēja pieņemto Maltas Azartspēļu likuma 56.A pantu – ko iesniedzējtiesa savā jautājumā sauc par "šķēršļiem sprieduma izpildei parādnieka dalībvalstī". Pretēji *Mr Green* un Maltas valdības apgalvojumiem, šis elements, manuprāt, ir acīmredzami nozīmīgs "vispārējā novērtējumā", kas ir jāveic valsts tiesai.

60. Parasti tikai ar to vien, ka parādniekam pieder aktīvi tikai dalībvalstī, kas nav tās tiesas dalībvalsts, kura izdevusi kreditora prasījuma tiesības apliecinošo dokumentu, vai ka parādnieks var būt pārvedis (vai šobrīd to dara) savus aktīvus no vienas dalībvalsts uz citu, nepietiek, lai konstatētu, ka pastāv "reāls risks" kreditora prasījuma piedziņai. Proti, neatkarīgi no parādnieka nodoma šajā ziņā, parasti viņš nevar šādi izvairīties no parādu nomaksas. Patiešām, kreditors parasti var īstenot šo prasījuma tiesības apliecinošo dokumentu citā dalībvalstī gandrīz tikpat viegli, kā tas būtu varējis to darīt izcelsmes dalībvalstī, izmantojot mehānismus, kas paredzēti Briseles Ia regulā[26]. Saskaņā ar minētajā regulā paredzētajiem noteikumiem un atbilstoši savstarpējas uzticēšanās principam, kurā tie ir balstīti, vienā dalībvalstī izdots spriedums vai publisks akts principā ir automātiski izpildāms visās pārējās dalībvalstīs.

61. Tomēr, kā apgalvo Beļģijas valdība un Komisija, citādi ir tad, ja dalībvalsts, tāpat kā Malta, pieņem tiesību normu (šajā gadījumā Maltas Azartspēļu likuma 56.A pantu), ar kuru tās tiesas tiek pilnvarotas savā teritorijā *noraidīt* tādu ārvalstu spriedumu *izpildāmību*, kā tas, ar kuru apmierināts kreditora prasījums.

62. Šajā analīzē nav nozīmes tam, vai Maltas Azartspēļu likuma 56.A pants ir saderīgs ar Briseles Ia regulu, kas ir jautājums, par kuru Tiesā ir notikušas ievērojamas debates[27]. Nozīme ir tam, ka šobrīd *Prim'Awla tal-Qorti Ċivili* (Civillietu tiesas pirmā palāta), šķiet, ievēro šo tiesību normu. Apelācijas sūdzības par šīs tiesas spriedumiem tiekot izskatītas *Qorti tal-Appell* (Apelācijas tiesa, Malta), kas ar laiku var izlemt citādi. Tomēr fakts ir tāds, ka, pamatojoties uz šo likumu, pastāv vismaz pamatota iespējamība, ka TQ prasījuma izpilde Maltā izrādīsies neiespējama.

63. Tā kā attiecīgajā dalībvalstī pret parādnieku nevar veikt nekādus piespiedu izpildes pasākumus, tajā esošie parādnieka aktīvi (kas attiecībā uz azartspēļu uzņēmumiem, kuri ir iedibināti un darbojas no attiecīgās dalībvalsts, iespējams, nozīmē aktīvu lielāko daļu) patiešām ir "noslēpti" no kreditora. Turklāt, lai gan, kā apgalvo Maltas valdība, tāda tiesību norma kā Maltas Azartspēļu likuma 56.A pants neietekmē kreditora iespēju panākt sprieduma izpildi citās

[26] Pēc analoģijas skat. spriedumu, 1994. gada 10. februāris, *Mund & Fester* (C-398/92, EU:C:1994:52, 18.–22. punkts).

[27] Tādējādi Tiesai šajā lietā nav jāsniedz norādījumi par šo jautājumu.

dalībvalstīs, tas, kā apgalvo TQ, arī rada stimulu parādniekam uz šo dalībvalsti pārvest iespējamus aktīvus, kas tam var piederēt citās dalībvalstīs, tādējādi pilnībā "noslēpjot" savu *mantu* no kreditora.

64. Pretēji tam, ko apgalvo *Mr Green* un Maltas valdība, šāda elementa ņemšana vērā neliek apšaubīt "atbilstošu līdzsvaru" starp kreditora interesēm un parādnieka interesēm, kuru likumdevējs ir vēlējies sasniegt. Lai gan, kā norādīts iepriekš, Apķīlāšanas rīkojuma regulas mērķis ir aizsargāt kreditoru nevis no jebkāda riska saistībā ar prasījuma piedziņu, bet gan no riska, ka parādnieks izvairīsies no maksājuma, no tā neizriet, ka, novērtējot šo risku, var tikt ņemtas vērā *tikai* parādnieka līdzšinējās vai pašreizējās darbības. Lai gan Apķīlāšanas rīkojuma regulas 14. apsvēruma ceturtajā daļā minētie elementi lielākoties[28] loģiski balstās parādnieka rīcībā, tie, kā minēts iepriekš, ir tikai ilustratīvi. Lai apķīlāšanas rīkojums sasniegtu savu mērķi, risks, ka parādnieks varētu izvairīties no maksājuma, ir jāizvērtē reālistiski. Attiecīgi jāņem vērā visi rādītāji, kas liecina par šādu risku[29].

65. Tomēr, kā norāda Komisija, šāds apstāklis pats par sevi nav pietiekams, lai pierādītu, ka ir izpildīts Apķīlāšanas rīkojuma regulas 7. panta 1. punktā paredzētais nosacījums "*periculum in mora*". Proti, nevar saprātīgi abstrakti pieņemt, ka ikviens Maltas azartspēļu uzņēmums izmantos Maltas Azartspēļu likuma 56.A pantā paredzēto priekšrocību un "noslēps" visus savus aktīvus Maltā, lai izvairītos no tādu spēlētāju atmaksas prasījumu samaksas kā TQ prasījums. Manuprāt, tas ir atkarīgs no "vispārēja novērtējuma", ko katrā atsevišķajā gadījumā veic attiecībā uz citiem elementiem, kas norāda uz pamatotu iespējamību, ka tad, ja apķīlāšanas rīkojums netiks izdots, attiecīgais uzņēmums to var darīt (kas, savukārt, pamatotu to iespējamo līdzekļu "iesaldēšanu", kas uzņēmumam ir citās dalībvalstīs, lai novērstu šādu risku). Šis apsvērums liek man nonākt pie citiem pamatlietas apstākļiem.

66. Pirmkārt, kā liecina Apķīlāšanas rīkojuma regulas 14. apsvēruma ceturtā daļa, "parādnieka rīcībai attiecībā uz kreditora prasījumu" šajā ziņā ir nozīme. Šajā gadījumā *Mr Green* skaidri atsakās izpildīt Austrijas tiesu galīgos spriedumus par labu TQ, un ir pamats uzskatīt – it īpaši tāpēc, ka *Mr Green* to ir norādījis Tiesā –, ka šis uzņēmums atsauksies uz Maltas Azartspēļu likuma 56.A pantu, lai iebilstu pret šo spriedumu izpildi Maltā. Kā pamatoti uzsver Beļģijas valdība, šādi elementi "visaptverošā vērtējumā" var palīdzēt pierādīt nepieciešamā "reālā riska" esību.

67. Otrkārt, kā norādīts šā apsvēruma ceturtajā daļā, nozīme var būt arī "parādnieka aktīvu veidam" un "jebkādai nesenai parādnieka rīcībai attiecībā uz saviem aktīviem". Uzņēmumi, kuriem, piemēram, pieder nekustamais īpašums vairākās dalībvalstīs, ne vienmēr varēs tos viegli atsavināt un tādējādi pilnībā "noslēpt" savus aktīvus savā iedibināšanas dalībvalstī. Tas turpretī var notikt drīzāk tad, ja kreditora prasījums attiecas uz uzņēmumu, kas darbojas tiešsaistē no attiecīgās dalībvalsts un kam ir ierobežoti vai nav nekādu aktīvu citur. Šajā kontekstā tādas uzņēmuma veiktās darbības kā aktīvu pārvešana no bankas kontiem, kas tam var būt citās dalībvalstīs, vai šādu bankas kontu slēgšana var liecināt par "noslēpšanas" risku, ja šādas darbības šķiet "neparastas", t.i., tām nav ekonomiska vai komerciāla pamatojuma.

[28] Proti, 14. apsvērumā ir atsauce arī uz "parādnieka aktīvu veidu".

[29] Šajā kontekstā nav nozīmes arī tam, vai Maltas Azartspēļu likuma 56.A pants ir saderīgs ar Briseles Ia regulu un tādējādi Maltas azartspēļu uzņēmumi atbilstoši Savienības tiesībām ir tiesīgi iebilst pret spēlētāju atmaksas prasījumu izpildi *Maltā* – kā apgalvo *Mr Green* un Maltas valdība. Pat ja tas tā būtu, šāds uzņēmums nebūtu tiesīgs izvairīties no šo prasījumu samaksas *visā Eiropas Savienībā*, pārvietojot aktīvus uz attiecīgo dalībvalsti. Apķīlāšanas rīkojums var tikt izdots, lai novērstu šādu risku.

68. Tāpat šajā gadījumā nozīme ir arī tam, ka *Mr Green* ir izbeidzis darījuma attiecības ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju (*Dimoco Europe*) Austrijā, kā rezultātā kredīta atlikums, kas šim uzņēmumam bija pie šī pakalpojumu sniedzēja, tika pārvests. Jo īpaši attiecībā uz uzņēmumiem, kuri darbojas tiešsaistē un kuriem ir ierobežoti vai nav fizisku aktīvu mērķa dalībvalstīs, kredīta atlikums pie šāda maksājumu operatora var būt viens no retajiem aktīviem, kas tiem ir ārpus savas iedibināšanas dalībvalsts. Ciktāl tā šķiet "neparasta", kā apgalvo Komisija, šāda izbeigšana var norādīt uz plašāku parādnieka stratēģiju, lai "noslēptu" visus savus aktīvus Maltā. Tomēr starp šiem abiem aspektiem jāpastāv saiknei laika ziņā. Šā iemesla dēļ Apķīlāšanas rīkojuma regulas 14. apsvērumā ir atsauce uz parādnieka "nesenu rīcību" attiecībā uz saviem aktīviem. Rīcība, kas laika ziņā ir pārāk attālināta, vairs nevar norādīt uz to, ka risks saglabājas brīdī, kad tiek izskatīts pieteikums par apķīlāšanas rīkojuma izdošanu. Tomēr tas ir jānosaka citu apstākļu gaismā, kas tiek ņemti vērā "visaptverošā vērtējumā". Šajā gadījumā tas būs jāpārbauda iesniedzējtiesai.

69. Pirms noslēguma vēlos aplūkot pēdējo jautājumu, kas izraisīja plašas debates Tiesā, proti, par brīdi, kad TQ iesniedzis pieteikumu par apķīlāšanas rīkojuma izdošanu. Kā apgalvots, viņa prasījums radies 2019. gadā (kad viņš piedalījās *Mr Green* rīkotajās azartspēlēs); *Mr Green* izbeidza līgumu ar *Dimoco Europe* 2021. gadā; Austrijas tiesu spriedumi, ar kuriem tika apmierināts TQ prasījums, kļuva galīgi un izpildāmi 2022. gada 13. aprīlī; un Maltas Azartspēļu likuma 56.A pants tika pieņemts 2023. gada 12. jūnijā. Tomēr TQ šo pieteikumu iesniedza 2024. gada 13. februārī. *Mr Green* un Maltas valdība apgalvo, ka šis kavējums pats par sevi pamato lūgtā apķīlāšanas rīkojuma nepiešķiršanu [30].

70. Tomēr Apķīlāšanas rīkojuma regulā nekas neuzliek kreditoram pienākumu iesniegt savu pieteikumu tieši tajā brīdī, kad rodas "reāls risks" viņa prasījuma izpildei. Vienīgā nozīme ir apsvērumam, vai šis "risks" joprojām pastāv brīdī, kad kreditors to dara. Tas, vai tas būtu varējis iesniegt pieteikumu agrāk, pats par sevi nav būtiski. Jāatzīst, kā norādīts iepriekš – tas, ka daži elementi attiecas uz laiku pirms vairākiem gadiem, atkarībā no apstākļiem var norādīt uz to, ka attiecīgais risks vairs nepastāv – vai nu tāpēc, ka nekas neliecina par to, ka parādnieks turpinās veikt pasākumus, lai izvairītos no izpildes, vai arī tāpēc, ka parādnieks jau ir veicis šādus pasākumus un tagad ir par vēlu, lai apķīlāšanas rīkojums būtu efektīvs. Tomēr šajā lietā tas būs jānosaka iesniedzējtiesai.

V. Secinājumi

71. Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz *Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien* (Vīnes Civillietu apgabaltiesa, Austrija) uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 655/2014 (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido Eiropas kontu apķīlāšanas rīkojuma procedūru, lai atvieglotu pārrobežu parādu piedziņu civillietās un komerclietās, 7. panta 1. punkts

jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā minētais nosacījums ir izpildīts tad, ja kreditors ir iesniedzis pietiekamus pierādījumus, lai pārliecinātu tiesu, kas izskata lietu, ka steidzami vajadzīgs apķīlāšanas rīkojums, jo pastāv reāls risks, ka bez šā pasākuma līdz brīdim, kad

[30] Šādu pašu viedokli skat. šo secinājumu 16. punktā.

kreditors varēs izpildīt spēkā esošu vai vēlāku nolēmumu, parādnieks var būt iztērējis, noslēpis vai likvidējis savus aktīvus vai atsavinājis tos zem vērtības, tādējādi kavējot vai padarot sarežģītāku kreditora prasījuma piedziņu.